

DEN VETTSKRÄMDA
SKOGEN

YLVA HÄLLEN
MARCUS-GUNNAR PETTERSSON

BONNIER
CARLSEN

LEGENDEN OM VIDA NYCKELBÄRARE
DEN VETTSKRÄMDA SKOGEN

Copyright text © Ylva Hällen 2025
Copyright omslag och illustrationer © Marcus-Gunnar Pettersson 2025

Formgivning: Hanna Säll Everö
Utgiven av Bonnier Carlsen 2025
Tryckt av Scandbook EU 2025
Första tryckningen
ISBN 978-91-7979-890-1

www.bonniercarlsen.se

PROLOG

Till dig, min dotter Vida. Den finaste jag vet.

Jag önskar av hela mitt hjärta att jag inte behövde lämna dig, att jag fick ta hand om dig och skydda dig från alla faror. Nu är det enda jag kan göra att ge dig vad jag har och be för att ditt liv blir långt och lyckligt.

Stenen är en kärlefskraft och med den kan du vända ont till gott.

Katten är din vän, liksom han var min.

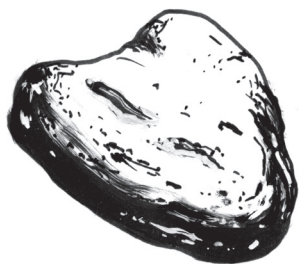
Var stark, min flicka. Jag älskar dig.

Glöm aldrig det.

Mamma

Så stod det i brevet som låg på min mage när jag hittades på Jättens berg i Mörka skogen. Jag var inlindad i en mantel av röd sammet tillsammans med en tygkatt, ett brev och en grå sten som, om man tittar riktigt noga, ser ut lite som ett hjärta.

Namnet Vida betyder liv har farfar sagt. Jag tycker om det, för jag vet att det är mamma som har valt det. Jag har läst det där brevet så många gånger att jag kan det utantill, försökt förstå varför hon lämnade mig. Ibland när jag tänker på det blir jag ledsen och ibland blir jag arg. Men oftast försöker jag att inte tänka på det alls. Och nu har jag ju farfar. Egentligen är han inte min riktiga farfar. Men för mig kommer han ändå alltid att vara farfar. Enligt honom är det ett mirakel att jag lever, för när han hittade mig hade korparna redan upptäckt mig. De slet och drog i manteln med sina krokiga näbbar.

Därför kommer det att bli något stort av mig, säger farfar. Jag tycker om att han säger så, men jag vet inte om jag tror på det. Jag är ju bara ett helt vanligt barn.

KAPITEL 1

VART HAR DJUREN TAGIT VÄGEN?

Den långa kalla vintern är över och våren har kommit till Ylvania. Äntligen är det dags att flytta ut i skogen! Vida känner sig glad i hela kroppen när hon slänger upp väskan i hästkärren. Att vara i stugan i Mörka skogen är det bästa hon vet. Så fort de kommer fram ska hon skynda sig till Regnbågsfallet för att träffa sin bästis Misha!

– Har du packat ner Nino? frågar hon.

Nino är namnet på gosdjurskatten som Vida ärvt av sin mamma.

– Självk klart, säger farfar och ler. Annars får jag väl inte med mig dig?

Vida skrattar till och klättrar vant upp och sätter sig

på kuskbocken. Hon rotar fram Nino och klämmer in honom mellan sig och farfar. Det är tidigt på morgonen. Himlen är så oskyldigt blå där uppe mellan hustaken här i staden att ingen kan ana vad som väntar.

– Då så, mot Mörka skogen! säger farfar och smackar åt hästen Silke.

Silke frustar lyckligt och vagnshjulen knarrar till när de börjar rulla. Hovarna klappar mot kullerstenarna och snart är de ute ur byn. Solen får Vidas mörka hår att skimra som koppar. Hennes ögon är gröna och bruna men i solen ser de nästan gula ut.

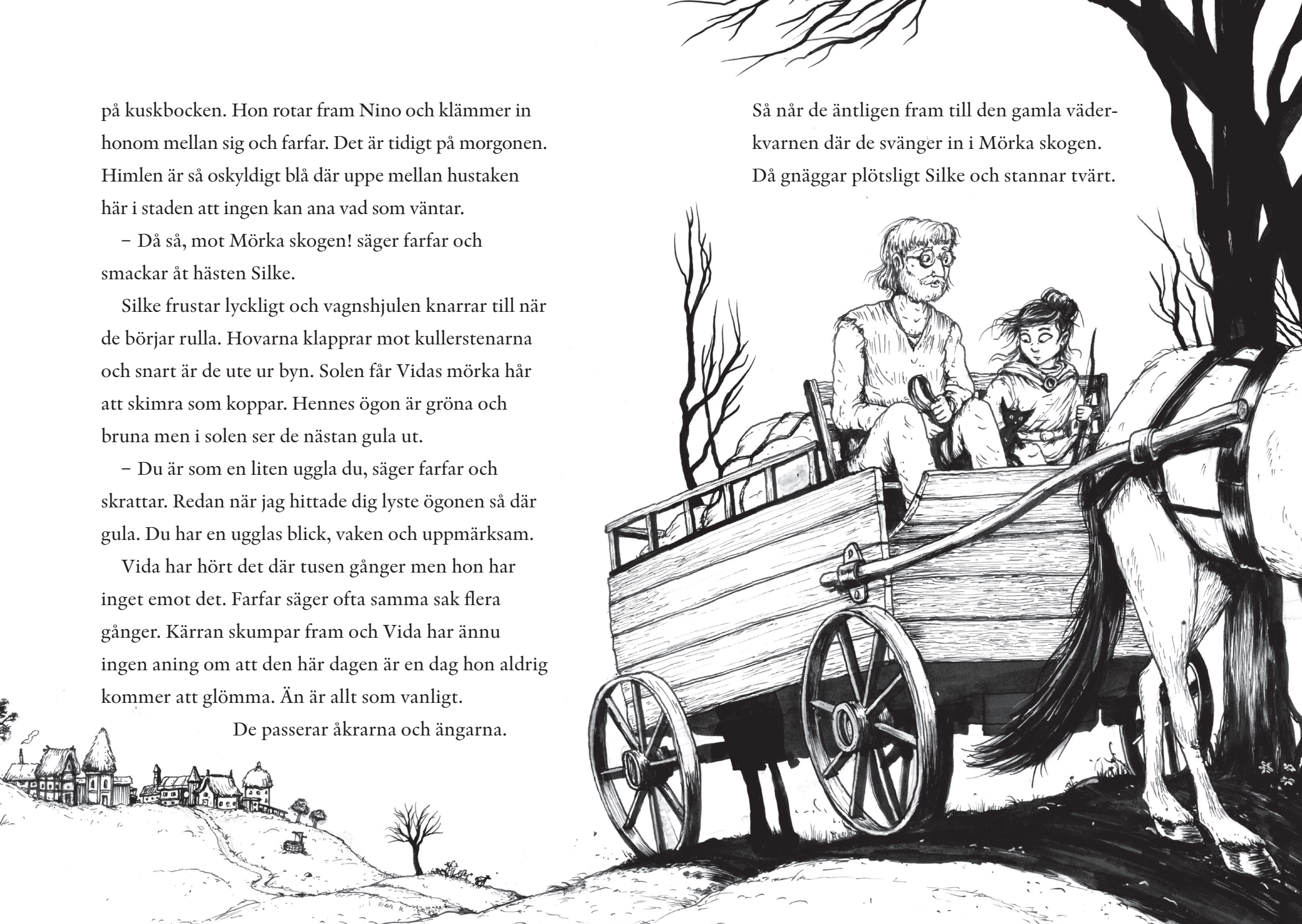
– Du är som en liten uggle du, säger farfar och skrattar. Redan när jag hittade dig lyste ögonen så där gula. Du har en ugglas blick, vaken och uppmärksam.

Vida har hört det där tusen gånger men hon har inget emot det. Farfar säger ofta samma sak flera gånger. Kärran skumpar fram och Vida har ännu ingen aning om att den här dagen är en dag hon aldrig kommer att glömma. Än är allt som vanligt.

De passerar åkrarna och ängarna.

Så når de äntligen fram till den gamla väderkvarnen där de svänger in i Mörka skogen.

Då gnäggjar plötsligt Silke och stannar tvärt.

– Vad är det, Silke? frågar farfar.

Silke skakar oroligt på huvudet, men så skrittär hon vidare. Vida ser sig omkring. Något måste ha skrämt hästen. Vida får en krypande känsla i kroppen hon också. Det är någonting som inte är som det brukar. Det är alldeles tyst! Var är skogens ljud? Prasslande löv och knakande grenar? Var är fågelkvittret och trädens sus?

Vidas hjärta börjar slå fortare. Hon trevar efter Nino. Skogen ser ut som vanligt, men någonting är fruktansvärt fel.

– Farfar, vart har alla djur tagit vägen? Jag ser inte ett enda djur!

Farfar rycker på axlarna och kastar en blick in i skogen.

– Nej, muttrar han. De kanske blir rädda när vi kommer med vagnen?

Det stämmer inte, tänker Vida, och det kan inte farfar heller tro. De brukar alltid se djur på vägen till stugan. Rådjur och ekorrar, massor av fåglar. Ibland till och med räven. Nu syns inte minsta humla till. Och det är dödstyst.

Som från ingenstans sveper en iskall dimma in över stigen. Det är som om den lurat mellan träden och nu kastar sig över sitt byte. Den är så tät att det är svårt att urskilja vägen framför dem. Vida blir rädd och kryper tätt intill farfar.

– Vad är det som händer? viskar hon.

Farfar svarar inte utan manar bara på Silke att gå. Vida hör att han är stressad och det gör henne ännu mer orolig. De kan inte se någonting genom dimman. Det enda som hörs är ett hotfullt muller på himlen.

KAPITEL 2

GÅ INTE FÖR LÅNGT BORT!

Det börjar blåsa kraftigt. Vindarna jagar undan dimman. Träd Kronorna svajar ovanför dem och himlen är mörk som på natten.

– Nåt är på tok! Det måste vara en rejäl storm på ingång, säger farfar och manar på Silke tills hon börjar trava.

Den svarta manen fladdrar i vinden. De har aldrig kört så snabbt på den slingriga stigen och Vida känner sig rädd. Vagnen kränger från sida till sida och hon får hålla i sig allt hon kan för att inte ramla av. Men efter en stund är det som om ovädret hejdar sig. Stormen stillnar, inget regn kommer och åskmullret tystnar.

När de till slut rullar in i gläntan vid stugan är det

som om ingenting har hänt. Det är märkligt stilla.

Vitsipporna har slagit ut och körsbärsträdens knoppar ser ut att brista vilken dag som helst. De är Vidas favoritträd, för de färgar hela gården rosa när de blommar.

– Så konstigt, muttrar farfar. Det är nåt mystiskt med skogen. Nåt tycks skrämja livet ur den.

– Men nu skiner ju solen igen, farfar, säger Vida och hoppar ner från vagnen.

Hon vill inte tänka mer på den läskiga färden hit. För äntligen ska hon få träffa Misha, sin bästa vän.

Det var evigheter sen. Misha är skogsling och bor på andra sidan Silverbäcken, som är gränsen mellan norra och södra delen i Mörka skogen. Vida och Misha brukar mötas på halva vägen, vid Regnbågsfallet, så det är dit hon ska. Hon springer in för att hämta sin pilbåge.

När hon kommer ut på farstubron igen, utrustad för äventyr med mantel och pilbåge, sitter farfar fortfarande kvar på kuskbocken och tittar ängsligt upp mot träden.

– Vida, jag vill att du håller dig på gården idag. Jag tror att vi måste prata med Galdrion, säger han.

Galdrion är Mörka skogens skogsvaktare. Han är sträng och säger alltid åt en så fort han inte gillar när man leker i skogen. Dessutom har han sin vakthund med sig överallt. Den är stor och morrar och blänger lika strängt som Galdrion. Men farfar säger att de ska vara tack-samma över att Galdrion vaktar skogen så bra. Han

skyddar djuren och naturen. Om inte Galdrion höll ordning skulle folk kunna tjuvjaga och hugga ner träd. ”Galdrion har aldrig gjort en fluga förnär. Tvärtom”, brukar farfar säga.

Vida sätter sig på huk och knyter dubbelknut på båda skorna. Hon låtsas inte höra vad farfar säger om att hålla sig på gården. Hon längtar ju ihjäl sig efter Misha och vill iväg på en gång!

– Jag sticker bara ett litet tag, okej? säger hon och reser sig.

– Snälla Vida, vi stannar här idag, upprepar farfar. Det känns som om det kan blåsa upp till storm när som helst. Naturens krafter är inte att leka med.

Farfar kliver ner från kuskbocken och börjar packa ur vagnen.

– Men farfar, jag klarar mig! säger Vida. Dyker det upp fiender så försvarar jag mig bara!

Hon ler och spänner den fina pilbågen som farfar gjort åt henne. Hon siktar på björken vid verkstan. Så släpper hon och låter pilen svischa iväg. Den sätter sig precis där hon siktat, i klykan.

- Jag går bara till Regnbågsfallet, säger hon.
- Nej, Vida, inte idag, svarar farfar sammanbitet.

Kom nu, Silke!

Farfar leder bort hästen till hagen. Vida förstår att han inte kommer att ge sig. Hon känner besvikelsen sprida sig som gift i magen. Dumma farfar! Hon vill inte vara hemma! Hon siktar med pilbågen mot vedkubben, men den här gången missar pilen.

- Nära, säger farfar uppmuntrande.

Vida svarar inte, hon bara sätter sig demonstrativt ner på farstutrappen.

- Du får ju göra det *du* vill, klagar hon.

Hon vet att farfar kommer att gå in i sin verkstad och snida pilbågar eller kanske arbeta med sitt hemliga bord. Det gör han jämt när han har en stund över.

- Följ med in i verkstan då. Du kan få nåt eget att jobba med.

- Ja ja, kanske sen, säger Vida.

Men egentligen har hon redan bestämt sig. Så fort farfar försvinner in i verkstan reser hon sig och lämnar gården.

KAPITEL 3

GOD NATT, LILLA HAREN

Vida går förbi de röda stenarna och den stora ängen. Det känns inte riktigt bra att hon lämnade gården trots att farfar sa nej, men hon slår bort den tanken och skuttar vidare. Bara för att han har varit rädd för oväder sen han var liten så måste ju inte hon vara det. Dessutom behöver han inte ens få veta att hon gått iväg. Farfar kommer att vara upptagen i verkstan ett bra tag. När han är där inne blir han som uppslukad. Bara hon är tillbaka på gården innan det blir mörkt så kommer han inte att märka något.

Så fort hon kommer till korsningen vid Galdrions grindar ökar hon på stegen. Det gör hon alltid. Dels för att slippa möta den stränga Galdrion, men också för att det finns en läskig historia om den här platsen. Förr

bodde en ond trollpacka här som enligt ryktet kunde förvandla folk till stenar om hon blev arg. Nu spökar trollpackan i trädgården, sägs det. Hon har kastat en förbannelse över grindarna för att ingen ska våga komma in. Vida har aldrig hört om någon som försökt ta sig in, så det är svårt att säga om det är sant.

Trollpackan var Galdrions elaka moster som tog hand om honom när han var liten. Men en dag försvann hon och lämnade honom ensam kvar, trots att han bara var ett barn. Ibland tänker Vida att det är därför som Galdrion är så arg och sträng. Tänk om inte farfar hade tagit hand om Vida när han hittade henne. Vem hade hon blivit då?

Strax bortanför Galdrions grindar ser Vida någonting ligga på vägen. När hon kommer närmare upptäcker hon att det är en död hare. Den ligger utsträckt som om den blivit skjuten mitt i ett skutt och fallit till marken. Ögonen är uppspärrade och blanka som glaskulor. Pälsen är nötbrun med en mage vit som snö. Kan det vara någon som tjuvjagat? Hur vågar de i så fall göra det precis utanför Galdrions hus?! Vida vill helst skynda sig härifrån. Men hon tycker synd om den lilla haren,

så hon viftar bort svärmen avflugor runt den och hukar sig ner. Det syns inte något blod någonstans på haren.

– Var du sjuk? viskar hon. Visst måste vi hjälpa den? säger hon till Nino, som dinglar i bältet.

Så lyfter hon försiktigt upp harkroppen.

Den är tung och fortfarande lite varm. Öronen hänger. Så sorgligt, den måste ha dött alldeles nyss, tänker Vida och lägger ner den på den mjuka stjärnmossan vid sidan om stigen.

– God natt, lilla haren, säger hon och ska just resa sig för att gå när hon får syn på något rödbrunt och mjukt i blåbärsriset en bit bort.